

ШУҲРАТ ЭРГАШЕВ

ЖАҶОН

ТАРИХИ

ЯНГИ ДАВР
XVI–XVIII асрлар

I
ҚИСМ

КБК 63.3
7-74

ЧДК: 94

ЎЗБЕКИСТОН РЕСПУБЛИКАСИ ОЛИЙ ВА ЎРТА МАХСУС
ТАЪЛИМ ВАЗИРЛИГИ

ШУҲРАТ ЭРГАШЕВ

ЖАҲОН ТАРИХИ

ЯНГИ ДАВР
XVI–XVIII асрлар

*Олий ўқув юртлари 5110600 «Тарих ўқитиш методикаси»
таълим йўналиши учун ўқув қўлланма*

ТОШКЕНТ
«O'ZBEKISTON»
2014

УЎК: 94(419)(075)

КБК 63.3(0)я73

Э-74

Ўзбекистон Республикаси Олий ва ўрта махсус таълим вазирлиги томонидан олий ўқув юртлари 5110600 «Тарих ўқитиш методикаси» таълим йўналиши талабалари учун ўқув қўлланма сифатида тавсия этилган.

Масъул муҳаррирлар:

тарих фанлари доктори, профессор *Раҳмон Фармонов*,
тарих фанлари номзоди *Тўлқин Бобоматов*

Тақризчилар:

тарих фанлари номзоди, доцент *Равшан Сиддиқов*,
тарих фанлари номзоди, доцент *Азиз Татибаев*

Ҳозирги замон цивилизациясининг шаклланиш жараёнига Буюк географик кашфиётлар катта туртки бўлди. Нағижанда дунёвий фан ва маданият ривожланди, инсоннинг шаъни, кадр-киммати тушунчалари кенг омма орасида қарор топди, шахснинг ташаббускорлиги ва тадбиркорлиги сингари хусусиятларига кенг йўл очилди, кишиларнинг дунёқараши ва ҳаётида кескин ўзгаришлар юз берди. Бу давр жаҳон цивилизациясининг тезкор тараккиёт даври бўлиб, кейинчалик индустриал цивилизация номини олди.

Ўқув қўлланмада жаҳон тарихининг янги даврини ҳозирги замон цивилизациясининг шаклланиш тарихи сифатида ёритишга ҳаракат қилинган.

ISBN 978-9943-28-170-7

© «O'ZBEKISTON» НМДУ, 2014

КИРИШ

Тарихга марксча қараш инкирозга учрагандан сўнг ўтган вақт ичида тарих ва фалсафадан пайдо бўлган адабиётларнинг аксариятида инсоният тарихини циклли динамика ва социогенетика назарияси асосида, нисбатан қисқа цикллардан то кўп асрлик цивилизация цикллари ва минг йиллик катта цикллар асосида қуришга ҳаракат қилинади¹. Бу эса инсониятнинг ўтмиши, бугуни ва келажagini ибтидоий жамоа тузуми деб аталувчи узок мавҳумликдан бошланган ва «коммунизм» деб аталувчи бошқа бир ададсиз мавҳумлик билан яқунланган бешта ижтимоий-иқтисодий формацияларга анъанавий ажратишдан воз кечиш, янги, муқобил усулларни жорий қилиш имконини берди.

XX асрнинг биринчи ярмида тарихга цивилизацияли ёндашув фанда кенг тарқалди. Бунда тарих неолитдан бошланган локал цивилизацияларнинг тобора катта тезлик билан даврий алмашилиб туриши сифатида тасаввур қилинади. Моддий ва маънавий маданиятнинг характериға қараб фарқланадиган ҳамда ўз тараққиётида маълум босқичлардан ўтадиган локал цивилизациялар ва унинг яратувчиси – инсон ўрганишнинг асосий объекти сифатида қаралади. Бу қараш XVIII асрда шаклланган бўлса-да (асосчиси италиялик олим Д. Вико ҳисобланади), тарихга локал цивилизацияларнинг алмашилиш жараёни сифатида қараш XX асрда Ғарб цивилизацияси мамлакатларида кенг тарқалди ва янада такомиллашди. Бу назарияни ишлаб чиқиш ва такомиллаштиришга Н. Данилевский, О. Шпенглер, П. Сорокин, К. Ясперс, А. Тойнби, Л.Н. Гумилев, О. Тоффлер, М. Вебер, Ф. Бродель, С. Хантингтон, М. Хайдеггер каби олимлар катта ҳисса қўшдилар.

Афсуски, ғоявий утилитар доктриналар ҳукмрон бўлган совет мустабид тузуми даврида бу назарияни тан олиш ҳамда жаҳон ва Ватан тарихини ўқитишда қўллаш имконияти йўқ эди. Чунки ижтимоий фанлар коммунистик мафкура манфаатларига хизмат қиларди.

¹ Аслида бу ёндашув фанда янгилик эмас. Масалан, минг йиллик катта цикллар ҳақидаги назария буюк ватандошимиз Абу Райҳон Берунийга тегишли.

Бу тузум ва унда ҳукмронлик қилган догмалар кулаши билан тарихий жараёнларнинг янги парадигмаларини ўзлаштириш учун кенг имкониятлар очилди, мустақиллик туфайли ҳақиқатни англаш омилини шакллантириш ва унинг муқим амал қилишига шароит яратиш имкони пайдо бўлди. Ватанимиз ва жаҳон тарихини ўрганишнинг янги, илмий ҳолисликка асосланган принциплари ишлаб чиқилмоқда.

Франция, Англия, Германия ва Европанинг бир қатор бошқа мамлакатларида янги тарихнинг бошланиш нуқтаси қилиб Буюк географик кашфиётлар, Гуманизм ва Реформация қабул қилинган. Айнан географик кашфиётлар дунёнинг фақат географик эмас, балки иқтисодий, ижтимоий ва сиёсий кўринишини ҳам тубдан ўзгартириб юборди. Географик кашфиётлар натижасида Ғарбий Европа мамлакатларида «нарх-наво инқилоби»¹ юз бериб, бу воқеа ушбу мамлакатларда капиталистик муносабатларнинг ривожланиши учун катта туртки бўлди ва кейинчалик бир қатор Европа мамлакатларини метрополияга айлантирган мустамлакачилик тизимининг шаклланиш жараёнини бошлаб берди.

Шарқда айнан шу ҳодисанинг ўзи қарама-қарши жараёнларни келтириб чиқарди. Бу ерда турғунлик, иқтисодий ва маданий соҳаларда Ғарбдан орқада қолиш ҳоллари юз бериб, охир-оқибатда қачонлардир юксак тараққиётга эга бўлган Шарқ мамлакатларининг кўпчилиги мустамлака ва ярим мустамлакаларга айлантирилди. Шу тариқа мустамлака тизими ва умумжаҳон бозори вужудга келди. Инсоният тарихида биринчи марта жаҳон халқлари тарихи бир бутунлик касб эта бошлади.

Осиё ва Африка халқларининг янги даври анъанавий равишда ушбу мамлакатларнинг мустамлакаларга айлантирилиш жараёнини қамраб олади. Жаҳон тарихининг маълум даври сифатидаги Янги тарихнинг характерли томонлари Европа учун ҳам, Осиё ва Африка мамлакатлари учун ҳам умумийдир. Аммо бу тарихий даврнинг мазмуни Ер шарининг ушбу турли минтақалари учун мутлақо турлича: Ғарбнинг илғор мамлакатларида капитализм ривожланиб, ҳукмрон муносабатларга айланаётган эди; Осиё ва Африка мамла-

¹ Буюк географик кашфиётлар оқибатида мустамлака империялари шаклланиб, у ердан оқиб кела бошлаган катта бойликлар Европа мамлакатларида нарх-навоининг, биринчи навбатда қишлоқ хўжалик маҳсулотлари нархининг кескин кўтарилишига олиб келди. Бу ҳодиса олимлар томонидан «нарх-наво инқилоби» деб аталиб, Европада капиталистик муносабатларнинг шаклланишига катта таъсир кўрсатди.

катлари аксинча, узоқ муддатли инкироз даврига кирдилар ва кейин капиталистик давлатларнинг экспансия манбаига айландилар.

Осиё ва Африка мамлакатлари тарихшунослиги шарқ марказчилиқ ёндошувига асосланган бўлиб, минтақавий хронологик чегараларни белгиламайди. Кўпинча улар ўз мамлакатларидаги аниқ тарихий жараёнларни давр чегараси қилиб белгилайдилар. Масалан, кўпчилиқ Хитой тарихчилари Янги тарихнинг бошланиши деб биринчи «афюн уруши»ни (1840–1842), якуни деб эса Хитой Халқ Республикасининг ташкил топишини (1949) оладилар. Биз на шарқ – марказчилиқ, на европа – марказчилиқ ёндашувларини бир томонлама ёқламаган ҳолда, юқорида кўрсатилган воқеаларнинг (Англия буржуа инқилоби билан Француз буржуа инқилоби ҳам) бирортаси бутунжаҳон миқёсида таракқиёт векторининг кескин бурилишига олиб келган воқеалардан бўлмаганлигини таъкидламоқчимиз. Фақат Христофор Колумб (1492) ва Васко да Гама (1498)лардан бошланган Буюқ географик кашфиётларгина дунё харитасининг реал ўзгаришига олиб келган жараёнларга муқаддима бўлди ва бутун дунё халқларининг ҳаётида кескин бурилиш ясади. Буюқ географик кашфиётлардан кейин том маънода Янги давр бошланди.

«Янги тарих» термини дастлаб гуманист-тарихчилар томонидан истеъмолга киритилди. Улар Европа Уйғониш даврида дунёвий фан ва маданиятнинг ривожланиши, инсоннинг шаъни, кадр-қиммати тушунчаларининг кенг омма орасида қарор топиши, шахснинг ташаббускорлиги ва тадбиркорлиги сингари хусусиятларига кенг йўл очилиши ва булар натижасида кишиларнинг дунёқараши ва ҳаётида кескин ўзгаришлар юз берганлигини янги давр бошланиши учун асос қилиб олдилар. Янги давр, гуманистларнинг фикрича, кишиларнинг табиий тенглиги ғоясини, шахснинг эркинлиги ва шаъни каби демократик тушунчаларни ўзида мужассамлаштирган янгича дунёқарашнинг шаклланиши ва ҳукмрон дунёқарашга айланиши билан ўрта асрлардан фарқ қилади. Янги даврнинг энг характерли томонларидан бири, дунёни янгича тушуниш асосида шахснинг ташаббускорлиги, тадбиркорлиги учун кенг имкониятлар очишда ва шунинг натижасида иқтисодий ҳаётнинг гуркираб ўсишида намоён бўлади.

XVI асрдан XVII асрнинг биринчи ярмигача дастлаб Ғарбий Европа мамлакатларида аста-секин янгича ҳаёт тарзи вужудга кела бошлади. Янги даврнинг шаклланиши мураккаб жараён бўлиб,

борган сари кўплаб халқлар ва мамлакатларни камраб олди. Жаҳон халқлари тарихи ягона жараён сифатида шакллана борди.

Европаликларнинг ҳаётида кўплаб янгиликлар пайдо бўлиб, уларнинг бир қисми Шарқдан кириб келди. Жамият тараққиётида янги белгилар пайдо бўлди:

– ўрта асрларнинг буюк ихтиролари – компас, порох, китоб чоп этиш ва бошқалар ҳаётга янада кенгроқ татбиқ қилина бошланди;

– энергияни одатдаги манбалардан (сув, шамол) олиш ва уларни механизмлар билан узатишга ёрдам берадиган кўплаб янги ихтиролар қилинди;

– мануфактура ишлаб чиқариши ривожланиб, аста-секин цехларни сиқиб чиқара бошлади;

– металлларга ва ўточар қуролларга ишлов бериш жараёни такомиллашди;

– савдо ривожланди ва пул-товар хўжалиги мустаҳкамланди;

– савдо марказлари бўлган шаҳарлар жамият ҳаётида тобора катгароқ роль ўйнай бошлади;

– аҳолининг таркиби ўзгарди – шаҳарларда буржуазиянинг салмоғи ошди, ёлланма ишчилар тез кўпая борди, зиёлилар сони ўсди;

– буржуазия сонининг ошиши, унинг бойлик тўплаши, инсоний кадр-қиммат туйғусининг ривожланиши бу қатламни ўз озодлиги ва мулки учун, жамиятда ҳукмронликни қўлга олиш учун курашга бошлади;

– деҳқонларнинг шахсий озодликка эришиши қишлоқ хўжалигида ҳам ёлланма меҳнат ва тадбиркорликнинг ривожланишига олиб келди. Кўплаб зодагонлар ҳам энди тадбиркорлик фаолиятига тортилди.

Бундан ташқари янги давр ривожланган шаҳар маданияти, антик давр тарихига бўлган улкан кизиқиш, уни идеаллаштириш, бадиий санъатнинг тез ҳаётийлашуви қабилар билан ҳам характерланди. Аслида, кўпчилик ҳолларда фожиали оқибатларга олиб келган урушлар, кўзғолонлар ва инқилоблар эмас, кишиларнинг яратувчанлик фаолияти, доимий изланиш ва интилиш маънавият ва маданиятда, ижтимоий ҳаётда ва иқтисодий ўсишда катта ижобий ўзгаришларга олиб келди.

Шу маънода гуманистик ғоялар ҳам бирданига ўз-ўзидан пайдо бўлган эмас. У кишилар асрий интилишларининг, тинимсиз яратувчилик фаолиятларининг қонуний маҳсули эди. Ана шу ғоявий

оқим – гуманизм доирасида XV асрдан бошлаб гуманистик тарихшунослик ҳам шаклланди. Бу янги даврда тарихий фикр ривожининг биринчи босқичи бўлди. Гуманистлар тарих фанини диний тасаввур ва афсоналардан холос қилиб, тарихни кишилар фаолиятининг маҳсули деб қарадилар, тарихий воқеаларни рационалистик нуқтаи назардан тушунтирдилар ва шу асосда инсоният тарихини янгича даврлаштиришни ишлаб чиқдилар.

Гуманистларгача Европада тарихни тўртта монархия – Оссурия-Бобил (Вавилон), Мидия-Эрон, Юнон-Македон ва Рим монархиялари бўйича даврлаштириш қабул қилинган эди. Гуманистлар бундай даврлаштириш ўрнига инсоният тарихини «қадимги», «ўрта» ва «янги»га бўлишни таклиф қилдилар. Улар бундай бўлишга маданият характеридаги фарқни асос қилиб олдилар.

Ҳозирги кунда ҳам бир қатор олимлар ижтимоий-иқтисодий ҳаётдаги ўзгаришларга асосланган марксистик даврлаштиришга нисбатан гуманистларнинг даврлаштиришини ҳаётийроқ деб ҳисоблашади. Албатта, гуманистлардан кейин ўтган давр орасида тарих фани жуда катта ривожланиш йўлини босиб ўтди. Кўплаб янги ғоялар, тарихни тушуниш ва тушунтиришга янгича ёндашувлар пайдо бўлди, тарих фалсафаси шаклланди, тараққиётнинг янги қонуниятлари очилди. Зотан, гуманистлар таклиф қилган даврлаштириш маълум маънода ўз долзарблигини ҳамон йўқотгани йўқ. Қолаверса, марксистик тарихшуносликда янги тарихни даврлаштириш ўтган асрнинг 20–30-йилларида қандай зиддиятли бўлган бўлса, охиригача шундай давом этди. Бу ёндашувнинг асосини ташкил қилган «инқилобдан – инқилобгача» даврлаштириш ўта шартли ва номукамал эди.

Капиталистик муносабатларнинг шаклланишида, қарор топишида ҳам инқилоблар эмас, Гуманизм ва Реформация ғоялари билан боғлиқ янги билимларнинг шаклланиши, Буюк географик кашфиётлар натижасида дунёнинг тузилиши ҳақида янги тасаввурларнинг пайдо бўлиши, янги савдо йўлларининг очилиши ҳал қилувчи аҳамиятга эга бўлди.

Бу давр Ғарбий Европада миллатларнинг ва мутлақ монархия кўринишидаги миллий давлатларнинг шаклланаётган даври эди. Юз бераётган ҳар бир ўзгаришда шаклланаётган янги дунёқарашнинг таъсири сезилиб турарди. Энг аввало, бутун ўрта асрларда ҳукмронлик қилиб келган инсонни ақлий, маънавий кам-

ситишга ва жисмоний чеклашга асосланган дунёқараш ўрнига янги, гуманистик дунёқараш шакллана бошлади.

Бошқа даврларда бўлгани сингари бу даврда ҳам инсоният даҳшатли вайронагарчиликлар, қирғинлар ва ижтимоий бўҳронларга олиб келган урушлардан халос бўла олмади. Бунинг устига янги давр Европа халқлари тарихида уларнинг турмуш тарзини, жамиятнинг маънавий асосларини бир неча бор ўзгартириб юборган инқилоблар даври, мустамлакачилик асоратига тушган Америка, Осиё ва Африка халқлари тарихида эса мустақиллик ва озодлик учун тўхтовсиз курашлар даври ҳам бўлди. Аммо ҳаётдаги, ижтимоий муносабатлардаги, маънавият ва маданиятдаги, иқтисоддаги туб ўзгаришларга урушлар ва инқилоблар эмас, одамларнинг доимий яратувчилик фаолияти орқали эришилди.

Буюк географик кашфиётлар, табиий фанлардаги янгиликлар, католик черковига қарши кураш натижасида янги ҳаёт тарзи шаклланиб борди. Капиталистик муносабатларнинг устувор муносабатга айланиб боргани сари жамиятнинг тобора кўплаб қатламлари ишлаб чиқариш ва тадбиркорлик фаолиятига тортилди. Бу давр Европа цивилизациясининг тезкор тараққиёт даври бўлиб, кейинчалик индустриал цивилизация номини олди.

Китобда жаҳон тарихи янги даврини ҳозирги замон цивилизациясининг шаклланиш тарихи сифатида ёритишга, бу жараёнда Осиё, Африка ва Америка халқларининг ҳам ўрнини кўрсатишга ҳаракат қилинган. Миллий давлатларнинг ташкил топиши, дунё харитасининг ўзгаришига сўзсиз катта таъсир кўрсатган географик кашфиётлар, урушлар, инқилоблар, кўзғолонлар сингари тарихий воқеалар билан бир қаторда янги ҳаёт тафаккур, янги дунёқарашнинг шаклланишига улкан ҳисса қўшган фан, адабиёт, санъат ва кундалик турмушдаги ўзгаришларга ва, албатта, турли халқларнинг ушбу жараёндаги ролига алоҳида эътибор берилди. Россия ва бошқа бир қатор мамлакатларда сўнгги 15–20 йил ичида нашр қилинган тарих дарсликлари ва ўқув қўлланмаларнинг кўпчилигида янги давр асосан ғарб цивилизациясининг ўрнатилиш жараёни сифатида қаралиб, «асосий эътибор шу цивилизациянинг тарихий тақдирини ёритишга қаратилган»¹.

¹ Қ а р а н г : Всеобщая история / С.В. Новиков, А.С. Манькин, О.В. Дмитриева. – И.: АСТ: СЛОВО: Политграфиздат, 2012. – С. 11.

Мазкур қўлланмада, юқоридагилардан фарқли равишда, бутун дунё халқларининг тарихини қамраб олишга ва ҳозирги замон цивилизацияси фақат Ғарб тафаккурининг маҳсули бўлмасдан, кўплаб халқлар тараққиётининг қонуний натижаси эканлигини кўрсатишга ҳаракат қилинди.

Ўқув қўлланма учун дастуриламал сифатида олинган ғоя – ҳар қандай цивилизация кўпдан-кўп халқлар, миллатлар, элатлар фаолиятининг ва ўзаро самарали таъсирининг маҳсули эканлигини ўқувчига етказишдир.

Ўқув қўлланма асосан олий ўқув юртларининг «тарих ўқитиш методикаси» таълим йўналиши талабалари учун мўлжалланган. У икки қисмдан иборат бўлиб, биринчи қисм XVI–XVIII асрларни ўз ичига олади. Бу даврнинг асосий хусусияти унинг ўтиш босқичи эканлигидадир. Бу даврда жамиятнинг ижтимоий тизими ва иқтисодий базасида кескин ўзгаришлар юз берди. Иккинчи қисм XIX аср бошидан Биринчи жаҳон урушининг якунланиши – 1918 йилгача бўлган давр воқеаларига бағишланган. Бу даврда Ғарбий Европа ва Шимолий Американинг илғор мамлакатларида индустриал цивилизация қарор топди.

Янги даврнинг бошланиши, ҳозирги замон цивилизациясининг шаклланиши ўта мураккаб жараён эканлиги, бир китобда барча тарихий воқеаларни қамраб олиш ва уларга ҳаммани қаноатлантирадиган даражада баҳо бериш мумкин эмаслиги аён. Шунинг учун ҳам ушбу воқеаларни баён қилишда умумэтироф этилган нормалардан четга чиқмасликка ҳаракат қилинди.